

Gelet op het bovenstaande, acht ik het wenschelijk, voorloopig den naam *Psyche viciella* Schiff., terug te nemen en af te wachten totdat de bewuste kokertjes opnieuw worden aangetroffen, als wanneer zal kunnen worden uitgemaakt, of eene nieuwe Psychide-soort voor onze fauna ontdekt is, dan wel, dat zij behoort tot eene der reeds als inlandsch bekende.

W. BEIJERINCK.

Een beredeneerd doen van een hond. — Ik kwam wandelend langs een vaart en trof een troepje jongens van een stuk of 6 aan, druk aan het spelen. Hun spel bestond hierin, dat ze elkaar de pet van het hoofd rukten en er mede van door gingen, ieder achtervolgd dan door de beroofde. Ze hadden een bastaardhond van middelmatige grootte bij zich, die ijverig mede speelde. Daarbij lei hij, op de achterpoten staande, de voorpoten van achter op de schouders van een speelgenoot, nu bij deze dan weer bij gene, en hapte dan snel ook diens pet weg, waarmede hij dan enige tijd tussen zijn kameraden heen en weer rende. Dan liep hij naar de vaart, ging daar heel snugger met de voorpoten in het water staan, hield de kop horizontaal naar voren en strekte zo veel mogelijk de nek, zodat de pet een eindje ver boven het water bengelde. Kennelijk deed hij dit ter meerdere volmaking van het speldeel n.l. het de vervolger lastig maken, bij diens poging om het kwijt geraakte hoofddeksel weer machtig te worden. Dit geheel onmogelijk maken, wat hij door ver weg te hollen of te gaan zwemmen gemakkelijk kon doen, deed hij, heel goed de aard van het spel begrijpende, niet, en liet het dan ook gewillig toe als een jongen hem bij het nekvel greep en hem tegen de wal optrok. Telkens weer werd deze oorspronkelijke manier van doen door het „redeloze” dier herhaald, dat zich blijkbaar niet minder dan zijn kameraden vermaakte.

Van instinkt, overgeërfde ervaring, kan hier toch zeker wel geen sprake zijn.

Winschoten.

W. W. SCHIPPER.

Een Vlinderreservaat. — Iedereen, die te maken heeft met scheepvaart, kent natuurlijk Prawle Point. De naam komt telkens voor in de praaiberichten. Het is de zuidelijkste punt van de Engelsche kust, oostelijk van Plymouth, ongeveer halfweg tusschen Plymouth en Torquay, allebei welbekend. Westelijk van Prawle Point gaat een diepe kreek landwaarts in en aan de overzijde van die kreek ligt een andere kaap: Bolt Head. Aan de diepe baai zelf ligt een plaatsje met den smakelijken naam Salcombe. Deze streek staat bekend als „wellicht het schoonste gedeelte aan de zuidkust van Engeland.” Bovendien weten sedert 1865 de Engelsche vlinderkenners, dat daar huist het Groote Blauwtje (*Lycaena arion* = *Nomiades arion*), een waardig tegenhanger van de Groote Vuurvlinder. Het is ook anderhalf maal zoo groot als het gewone Blauwtje en bovendien beroemd om de allermerkwaardigste levenswijze van zijn rups, die zijn bovenaards bestaan voor een wijle afwisselt met een verblijf in de duisternis der mierennesten. 't Is eigenlijk onnoodig, om te vertellen, dat deze prachtige vlinder alweer danig geteisterd is door de verzamelaars en thans in de omgeving van Salcombe heel zeldzaam is geworden.

Nu dreigde het gevaar, dat bouwspeculanten dit prachtigste deel van Englands Zuidkust in handen zouden krijgen en er risten van „bungalows” zouden stichten, de helaas maar al te vaak voorkomende vorm van waanzin, om te gaan bouwen niet bij en *buiten* maar *op* de schoone plaatsen zelve. In dit opzicht wordt in ons land ook nog altijd gezondigd. Gelukkig zijn er in Engeland ook wakkere natuurbeschermers. Zij hebben wat geld bijeengebracht, sommige eigenaars van de begeerde bouwterreinen hebben liever en goedkooper aan hen verkocht dan aan de bouwspeculanten en zoo kon dan onlangs een groot gedeelte van de kust bij Salcombe overgedragen worden aan de „National Trust”, de Engelsche Vereeniging tot Behoud van Natuurmonumenten. De beschermde kuststrook is in het geheel ongeveer tien kilometer lang en zal ongerept bewaard blijven, en in het bijzonder zal men waken voor het welzijn van het Groote Blauwtje. De avontuurlijke rups leeft boven den grond op thijm.

Zoo is alweer een merkwaardig en zeldzaam dier het aangrijpingspunt geworden voor het behoud van een landschap. Wij kunnen eigenlijk ook onzen Lepelaar wel beschouwen als den redder van het Naardermeer. Zal de Goudplevier iets kunnen doen voor de redding van het Drentsche district?

JAC. P. THIJSE.